

grundlag af rådighedsreglerne i lov nr. 56 af 18. marts 1925 om ægteskabets retsvirkninger, således at hustruens indkomst og formue i denne forbindelse bestemtes som den indkomst og formue, hvorover hun efter den nævnte lovs regler har den retlige rådighed, i praksis ville vise sig vanskelig at operere med. Det anføres, at det ofte vil være ret uklart for ægtefællerne, hvorledes det retlige rådighedsforhold stiller sig, og at det ofte vil vise sig, at den faktiske råden over ægtefællernes indkomst og formue er udøvet efter helt andre linier end dem, der angives af lovens regler om den retlige rådighed. Der henvises bl. a. til, at forretningsaktiver, der er indbragt i ægteskabet af hustruen som dennes sær-eje eller bodel, ofte faktisk administreres af manden, ligesom hustruen kan tænkes at administrere aktiver, der hører til mandens sær-eje eller bodel. Det forekommer også i mange tilfælde, at hustruen af indtægter, indtjent gennem mandens virksomhed, opsparer midler, som hun alene råder over.

Idet vægten lægges på at inddrage hustruen under et ansvar eller medansvar for oplysninger, der falder på områder, hvor hun sidder inde med en førstehandsviden, eller endda en eneviden, konkluderer kommissionen i, at den her omhandlede opdeling bør foretages efter udøvelsen af den faktiske råden, hvilket synspunkt har fundet udtryk i de ovenfor gengivne regler i kommissionsudkastets § 101.

Det afgørende for, hvilket opdelingsgrundlag man skal vælge, må være, hvad der for ægtefællerne — og myndighederne — giver de klareste retningslinier for reglernes anvendelse i praksis. Dette må formentlig gælde, hvad enten hustruens medvirken gøres til en pligt eller er frivillig.

Som det fremgår af forslaget stk. 1, har man foretrukket *det retlige delingsgrundlag*. Man har fundet, at dette af de nedenfor anførte grunde frembyder de fleste fordele. At anvendelsen af de retlige rådighedsregler i visse tilfælde kan være vanskelig, kan ikke være afgørende, idet også en opdeling på grundlag af den faktiske råden vil kunne volde tvivl. Rent bortset fra, at begrebet faktisk råden i sig selv lider af en vis uklarhed, hvilket ikke gælder om den retlige råden, er forholdet det, at den faktiske råden i et ægteskab over indtægter og midler ikke foregår efter skarpt optrukne linier. Den faktiske råden kan meget ofte ikke henføres alene til den ene af ægtefællerne, men udøves af begge disse eller snart af den ene, snart af den anden. Også anvendelsen af dette grundlag vil derfor i mange tilfælde kunne give anledning til tvivl og vanskeligheder for ægtefællerne, og der kan derfor ikke være

nogen grund til at foretrække dette opdelingsgrundlag.

Man lægger endvidere vægt på, at opdelingsgrundlaget også vil have betydning i andre relationer end med hensyn til selvangivelsen, således navnlig i henseende til eventuel fordeling af skatten mellem ægtefællerne og til hæftelsen for denne. Man henviser i så henseende til reglerne i forslaget §§ 215 og 228 om fordeling af den ægtefællerne pålignede samlede skat og særskilt opkrævning hos hver ægtefælle ved særlig skattebillet og om ægtefællernes hæftelse for skatten.

Det ses ikke rettere, end at en deling af skatten og hæftelsen for denne bør ske på grundlag af det retlige rådighedsforhold, idet grundsætningen i vor lovgivning om formueforholdet mellem ægtefæller jo netop er den, at hæftelsen følger den retlige rådighed. Da det er nødvendigt i alle relationer at følge det samme opdelingsgrundlag, taler også dette forhold for i relation til selvangivelsen at anvende den retlige råden som grundlag.

Dette svarer til, hvad der gælder i Norge, hvor hustruen har *adgang* til at indgive egen selvangivelse. I Sverige, hvor hver ægtefælle skal indgive selvangivelse hver for sig, er det retlige rådighedsforhold ligeledes afgørende for opdelingen.

Hvor ægtefæller, der som følge af begæring derom indgiver selvangivelse hver for sig, har børn, med hvilke sambeskatning skal finde sted, skal børnenes indkomst og formue medtages på faderens selvangivelse, jfr. stk. 1, sidste pkt.

Til stk. 2 bemærkes, at man har fundet det rigtigst at lade den engang indgivne begæring have virkning, indtil den bringes til ophør gennem en formelig tilbagekaldelse. Når man går ud fra det synspunkt, at en almindelig pligt for alle hustruer til at selvangive er den ordning, der bør tilstræbes, forekommer det mindre naturligt — således som martsforslaget gjorde det — at kræve begæring fra hustruen hvert år om at indgive egen selvangivelse.

Derimod har man fundet det rettest fra martsforslaget at bevare bestemmelsen i stk. 4, der kan være på sin plads, indtil den foreslåede nyordning bliver indarbejdet og eventuelt afløses af en generel obligatorisk ordning. Bestemmelsen medfører, at den hustru, for hvis vedkommende begæring om at foretage selvstændig selvangivelse foreligger, kan undlade at indgive sådan selvangivelse, uden at virkningerne af manglende selvangivelse indtræder, på betingelse af, at manden indgiver selvangivelse, og at det af denne udtrykkeligt fremgår, at den omfatter også hustruens indkomst og formue m. v. Forholdet betragtes